

Hvorfor gå i kirke?

Kirkeåret deler sig i to: Første del fra Advent til Pinse er præget af de mange højtider (fx jul, påske, pinse). Anden del består af en lang række "almindelige søndage", selv om hver søndag jo netop er ualmindelig sammenlignet med hverdagene. Kirketid er altid højtid. Disse almindelige søndage er beregnet til fordybelse og vækst i troen, samtidig med at vi lever et hverdagsliv. På de almindelige søndage står det at gå i kirke og gå til gudstjeneste som noget centralt. Men hvorfor egentlig gå i kirken? I dette nummer bringer vi forskellige bud herpå. God fornøjelse.

KIRKEGANG ER SUNDT

Yale Universitetet stod gennem 28 år for en undersøgelse, der viste, at mennesker, som går regelmæssigt i kirke, er gladere, har et bedre helbred og lever længere, end de, som ikke går i kirke.

En undersøgelse af 28.000 ældre kirkegængere viste, at de havde lavere blodtryk, mindre stress og bedre immunforsvar, end ikke-kirkegængere i

undersøgelsen, der havde en kortere levetid, som i grove træk svarede til cigaretrygeres levetid.

En af interviewerne spurgte en 80-årig kvinde, som levede et virksomt liv, hvad hendes hemmelighed var. Hun svarede: "Når man vandrer med Gud, er det et formål med én, så længe man lever, og man har fred, så man lever godt." (Uddrag fra "...et ord til dagen" udgivet af www.UCB.dk indsendt af læsere i Brande Baptistmenighed.) Tak for det.

HVAD SIGER DU?

En ung mand mistede engang sit job, og da han var ved at være godt desperat med hensyn til sin situation, gik han hen for at tale med en gammel præst, han kendte. Mens han fortalte præsten om, hvad der tyngede ham, kommenterede han vredt: 'Jeg har tryglet og bedt Gud om at sige noget, der kan hjælpe mig. Hvorfor svarer Gud ikke?'

Den gamle præst, som sad i den anden ende af rummet, svarede så lavmælt, at den unge mand ikke kunne forstå det. Han gik tværs igennem rummet. 'Hvad sagde du?', spurgte han. Præsten gentog sig selv, og igen med meget blød, lav stemme. Så den unge mand rykkede nærmere, indtil han stod lænet ind over præstens stol.

'Undskyld', sagde han. 'Jeg kunne stadig ikke høre dig.' Med deres hoveder helt tæt sammen, gentog præsten sit svar. 'Gud hvisker sommetider,' sagde han, 'så vi må komme tættere på ham for at høre ham.'

Nogle gange hjælper det at gå i kirke for at komme så tæt på Gud, at vi kan høre, hvad han siger.

Jeg er helt overbevist om, at mennesker ikke holder op med at gå i kirke, fordi de mister troen. Det er omvendt. De mister troen, fordi de holder op med at gå i kirke, og når de holder op med at relatere sig til Gud.

Anne Marie Aagaard, Dr. Theol.

Når du vil bede...

Matt. 6,6

Hvis du vil læse...

HERRE, HJÆLP MIG

til at søge det,
jeg dybest set søger efter.
Jeg søger alt for meget efter succes,
efter at præstere det ypperlige,
det, der vækker anseelse i andres øjne.

Hjælp mig til i stedet at modtage det,
du ønsker at give mig,
og som dækker mine dybeste behov:

Din nåde og barmhjertighed,
det sande, det ædle, det rene,
det, der er værdt at elske,
det gode og gudvelbehagelige.
Herre, skænk mig den tryghed,
at jeg ikke skal hvile i mig selv,
men i dig.

Og tak fordi jeg må tro på,
at enhver, som beder, får.

Ukendt

AUGUST

Jesus, vort hjertes håb,
du lever altid i os
og gennem dit Evangelium
siger du til hver eneste af os:
"Frygt ikke;
Jeg er med dig."

SEPTEMBER

Medlidenshedens Gud,
du lider med dem,
som gennemlever prøvelser.
Og du modtager altid
hvem som helst, der bringer
deres egne byrder til dig.

Broder Roger af Taizé

HØJESTE GUD,
fuld af ære,
oplys mit hjertes mørke
og giv mig dyb tro,
fast håb og fuldkommen kærlighed,
indsigt og erkendelse, Herre,
så jeg kan fuldføre
de opgaver, du lægger på mig
- hellige og sande.

Frans af Assisi 1182-1226

DU KÆRLIGHEDENS GUD!

Giv mig at længes efter dig
af hele mit hjerte.

Og når jeg længes,
da lad mig søge dig
og finde dig.

Og når jeg finder dig,
da lad mig elske dig
og vende ryggen til alt ondt,
som du har frelst mig fra
for Jesu Kristi skyld.

Efter Anselm af Canterbury. (1033-1109)

GUD

intet skal forvirre mig,
intet skal skræmme mig,
alt har en ende.

Du alene forbliver den samme.
Din tålmodighed strækker til alt,
og dig har jeg, jeg mangler intet,
du alene er nok.

Teresa von Avila (1515-1582)

På www.aandeligvejledning.dk
finder du bønner, retræter,
tidligere numre af "kontakt"
og anden inspiration.

kontakt Kirkeblad for 9 danske baptistmenigheder
99. årgang

Redaktør: Poul A. Beck, Jegstrupvej 61, 8800 Viborg, tlf.: 8661 4777, beck@paradis.dk

Layout: Jan Carstens, Glentevej 10, 8800 Viborg, tlf.: 8662 9198, carstens@tele2adsl.dk

Tryk: V-Print, Holstebro

Eftertryk tilladt med kildeangivelse.

Baptistkirken i Danmark - Lærdalsgade 7, st. tv. 2300 København S

Tlf.: 3259 0708 - Telefontid: mandag- fredag kl. 10-15

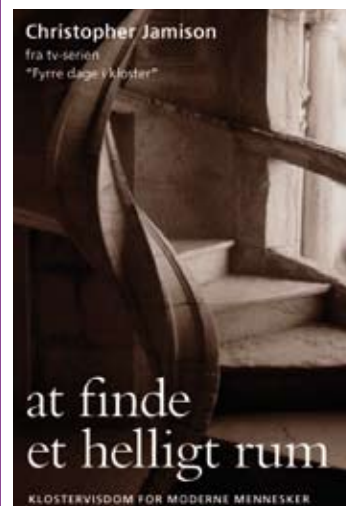
Fax: 3259 0133 - E-mail: info@baptist.dk

... så er Christopher Jamison: At finde et helligt rum, et rigtig godt forslag. Jamison er kendt fra tv-serien "Fyrre dage i kloster". Om 5 mænd som i 40 dage lever efter et klostrets gamle, gamle regler og opdager, hvor livsforvandlende de er selv for moderne mennesker. Bogen har undertitlen "Klostervisdom for moderne mennesker" og det er så ægte en betegnelse som overhovedet tænkeligt. Det er præcis det, den kloge Abbed Jamison gør: Med stor visdom og pædagogisk perfektionisme fører os ind i den regel, som Benedikt skrev i 500 tallet og tydeliggør, hvor stor hjælp til et moderne liv, vi kan hente der.

Forfatteren kan sit kram om klostervisdom og livet i det moderne samfund. Træfsikkert har han valgt emner som: Stillehed, lydighed, fællesskab og håb. Hvor man tænker, det er ikke noget for mig (fx lydighed), så formår han at forklare, hvorfor netop lydighed (der er knyttet til lydighed) er yderst relevant for at opnå det, man gerne vil: Fællesskab og håb.

Og han er pædagogisk til fingerspidserne. Hver gang man tænker: Hvad med denne eller hin indvending, så svarer han på den næste side. Og skulle man stadig ikke være overbevist, henviser han til TV-serien og den erfaring, de 5 gjorde uge efter uge for øjnene af 3 millioner tv-seere. Det er ikke bare noget, han påstår, men erfaret liv han deler med os. Det er så klart den bedste bog om spiritualitet udgivet i år, i 2007 og måske siden 2006. Fagligt i top. Pædagogisk i top. Nutidig relevans i top. Tag og læs!

Poul A. Beck

Boedals forlag - 157 sider kr. 199

At finde sine nøgler

Da jeg fyldte 34 år, havde jeg en dejlig familie, mange gode venner, et spændende job og et fint hus. Med andre ord burde jeg være lykkelig. Men ganske uventet udviklede jeg i stedet en serie alvorlige stresssymptomer, som fortalte mig, at noget ikke var, som det burde være. Efter at have vendt og drejet det med både venner og familie, blev jeg klar over, at min lykke lå i alt, hvad jeg omgav mig med. Det var, som om jeg befandt mig på en tømmerflåde i stormvejr, uden hverken sejl eller søkort. Jeg fik en fornemmelse af, at jeg måtte have mistet nøglerne til mit åndelige univers.

På grund af stresssymptomerne opsøgte jeg nu min egen læge, som efter en lang og givende snak opfordrede mig til at kontakte den lokale præst. På samme tidspunkt havde en af mine nærmeste venner af anden årsag søgt buddhismen og havde fået et umådeligt positivt udbytte af denne åndelige søgen. Jeg var dog fast besluttet på at starte min egen søgen lokalt, hvor jeg bor, og var egentlig tryk ved at give vores kirke en chance.

Så jeg ringede til den lokale præst og – fik fat i en telefonsvarer! Det var ikke sådan lige til at forklare på 30 sekunder, og beskeden må have overrasket præsten en del. Men han tog det nu pænt, da han ringede tilbage samme aften. Vi mødtes næste formiddag, og jeg blev helt slået ud af den åbenhed, jeg blev mødt med. Jeg havde ligesom mange andre vel et skræmmebillede af

præster som et folkefærd på tilbagetog, der ville sælge deres svigermor for at lokke nye ofre i fælden. Men her sad jeg foran en præst, som seriøst mente, at det var hans fornemste opgave at hjælpe mig i min søgen, hvor den end måtte bringe mig. I dag må jeg konstatere, at han har holdt ord.

Jeg gik til min første gudstjeneste umiddelbart efter vores første møde, og det er jeg så blevet ved med. Men det er utrolig svært at beskrive, hvad jeg får ud af det. Vigtigst er det nok, at jeg søndag efter søndag, finder nøglerne til et indre åndeligt univers. For mig åbner gudstjenesten så mange døre og giver mig indsigt i så meget af mig selv, at det er blevet en overskudshandling af dimensioner, jeg ikke troede muligt. Jeg føler mig lille og samtidig betydningsfuld. Jeg er blevet fyldt af overstrømmende lykke og grebet af overvældende sorg. Der bliver sat ord på indtryk og reaktioner. Der opstår billeder gennem salmer og bønner. Og når jeg går

derfra, har jeg endnu en gang måttet indse, at lykken ligger i den kærlighed, jeg viser andre.

Da min mor døde for nogen tid siden, blev gudstjenesten det sted, hvor jeg først kunne give efter for sorgen. Her behøvede jeg ikke være bange for at miste fodfæstet. Sorgen fik rum, og jeg fik mulighed for at finde fred. Nu har jeg et sted, hvor jeg kan "mødes" med hende i lyse sale og glædes over det liv, hun gav mig. Gudstjenesten er også et vidunderligt fristed i en effektivitetsplaget hverdag. Alt skal i dag kunne måles, købes, forklares og give et bestemt udbytte. Og det hele skal bruges med det samme. Det kan gudstjenesten ikke. Her er intet udsalg, og udbyttet er rigtig svært at gøre op.

Men helt nemt er det heller ikke. Efter otte års kirkegang går jeg stadig ikke til nadver. At spise Jesu legeme og drikke hans blod? Tanken er mig stadig lige fremmed, og jeg har på fornemmelsen, at hvis jeg først gør det, så er der ingen vej tilbage. I stedet sidder jeg et par minutter efter gudstjenesten, går så op til vores smukke altertavle og beder Jesus om at give mig styrke til at efterleve hans bud om næstekærlighed. Og så takker jeg for, at jeg igen har fundet mine nøgler – som jeg endnu en gang må have forlagt et eller andet sted siden sidste søndag.

Troels Thomsen, læge

Fra Hjertesager. Et skrift om tro, udgivet af Købehavns stift 2003.

